

«...щастя, здоров'я на многії і благії літа», – це, мабуть, найчастіше вживаний елемент наших святкових привітань. Звичайно, кожен із нас бажає бути здоровим і жити довго й щасливо, але це може реалізуватися лише за умови ведення здорового способу життя, інтерес до чого останнім часом зростає. Адже рано чи пізно людина починає замислюватись, що спосіб життя, який вона веде, не завжди найкращим чином позначається на її здоров'ї. І добре, якщо це стається рано, а не, як це, на жаль, буває найчастіше, після хвороби та нездужання. Турбота про своє здоров'я не мала б бути обтяжливою, але способом життя, одним із елементів якого є регулярне заняття спортом. Він же, своєю чергою, є засобом саморозвитку і самовиховання, який спрямований на боротьбу спортсмена із самим собою та зі своїми недоліками. Через актуальність питань, пов'язаних зі спортом, ми вирішили звернутись із ними до викладачів Дрогобицької Духовної Семінарії.

о. Мирон Бендик

Отче Мироне, скажіть, будь ласка, що Вас найбільше приваблює у спорті і яка, на Вашу думку, його мета?

У спорті мене найбільше приваблює ідея опанування свого тіла. Шлях до цього – тренування, режим дня і їжі – згідний із християнською аскезою. Опанування тіла, фізичне здоров'я – не самоціль, а засіб. Фізична культура має вести до культури духовної, тобто від панування над тілом – до панування над собою. Духовна боротьба, на відміну від спортивних змагань, продовжується все життя і увінчується не якоюсь медаллю, а «нев'янучим вінцем слави». Тому бажаю всім змагатися не даремно, а заради здобуття Божого Царства, в якому прославиться і наше смертне тіло.

о. Іван Гаваньо

Отче Іване, як Ви ставитесь до проведення Чемпіонату Європи з футболу в Україні та до футболу загалом?

Футбол став частиною світової культури. Людина – homo ludens (істота грайлива), тому крім «хліба» потребує й «видовищ». Спорт, фізичний розвиток – інтегральні елементи розвитку людини, однак спорт може стати і пристрастю. В умовах всезапального обездуховлення, футбол – це вид «празності» людини, котра шукає засобів покриття пропасті «унинія». Тому футбол – це значущий бізнес-проект, а для держав-організаторів футбольних турнірів – ще й міжнародний престиж.

Проведення в Україні Євро-2012 викликає багато запитань: чи це імпульс для розвитку, чи «бенкет під час чуми»? Престиж нації чи її нуворишів? Ремонт доріг, який проводиться, відбувається для людей, чи це є технічною умовою проведення турніру? Євро – «видовище», яке дотепер підневільній нації принесе «хліба», чи «видовище», яке відвертає увагу голодного від відсутності «хліба»? Християнська оцінка за межами крайностей: «бісовські забави» – «освячення м'яча» або його ікона.

У радянські часи для поневоленої української нації футбольні баталії були одним із небагатьох полей справжньої світоглядно-цивілізаційної боротьби з імперією: Кубок у «Карпат», «Динамо» – чемпіон. Тож вболіваймо за національну збірну.

о. Юрій Щурко

Отче Юрію, а як Ви ставитесь до спортивних бойових мистецтв, зокрема до боксу? Спорт відноситься до тих речей, які ми називаємо «дозвіллям», що напрямлене прикрашати наше життя. Насамперед, він є даром Божим для людини, тому повинен приносити їй радість і задоволення. Спорт, якщо говорити про наше відношення до інших осіб, має допомогти нам розвивати потенціал, який Бог заклав у кожную людину, тому й інший спортсмен повинен стати не просто суперником, але особою, за допомогою і разом з якою ми повинні також розвивати свої найкращі риси, що, своєю чергою, вказує на творчий вимір, який є в спорті.

Коли ж мова йде про бокс, то його, очевидно, не можна назвати чимось надзвичайно творчим з огляду на те, що він включає в себе певний деструктивний зміст, бо є великою мірою загрозою для здоров'я іншої особи, а також в ньому присутній і певний елемент агресії, тому дуже важко співставити його і певну благородність, солідарність, яку мав би нести кожен вид спорту в особі людей. Та й взагалі, будь-які бойові мистецтва, окрім, можливо, айкідо, великою мірою не є чимось, що може відображати християнську ідентичність чи поставу, тобто якщо спорт є нагодою для приниження іншої особи, то він не може повністю бути погодженим із вченням Церкви. У спорті немає тих, котрі виграли, чи програли, але є ті, які досягнули певних результатів з допомогою інших людей.

п. Богдан Завідняк

Пане Богдане, а чи має значення спорт в житті філософа?

Особисто я вважаю, що спорт – це здоровий спосіб життя, який допомагає реалізовувати життєву енергію у творчості. Водночас спорт як комерційна індустрія, що пов'язана із заробітком, для мене явище далеке. Тому пов'язую спорт із силою витримки у творчій реалізації духа. А тілесне значення потребує іншого роду діяльності і заняття вправами. Говорили древні: «У здоровому тілі – здоровий дух».

За своїм родом професійної діяльності – а це зосередження на високих поняттях – я людина несуетлива, тому спортивна діяльність в моєму житті не відіграє великої ролі, але не скажу цього про свої юнацькі роки. Я займався волейболом, футболом, баскетболом, плаванням, велосипедним спортом тощо. Але це – в студентські роки, а зараз моїм спортивним досягненням я вважаю творчий процес, переклади тощо, які забирають весь мій час.

о. Роман Федько

Чи сприяє заняття спортом процесу духовної формації?!

На це запитання хочу одразу дати позитивну відповідь: звісно що так! Але при умові, що Ви справді знаходитеся в процесі духовного дозрівання, а не просто втікаєте у спорт з метою уникнути духовної праці на собою.

У радянські часи, та ще й сьогодні, можна було не одноразово почути однобокий та необ'єктивний вислів: «У здоровому тілі здоровий дух». Парафразуючи його, хотів би сказати, що духовний розвиток та духовно-аскетичні практики не є для «слабаків», тому, чуваючи над здоров'ям душі, важливо є гармонійно розвиватись і не занедбувати свого фізичного здоров'я, без якого певні духовні практики є неможливими до реалізації.

Певно, що «віртуально-духовні» люди відразу запротестують, бо для них все можливе «на рівні віртуальному», але якщо тіло «є храмом людської душі», то воно має бути впорядкованим і гармонійно служити процесу нашого одухотворення та його остаточній

меті – спасінню.

Тому заняття спортом є не просто факультативним, але необхідним у процесі духовного становлення, тим більше, якщо цей процес тісно переплетений з інтенсивним інтелектуальним розвитком у форматі МРЗ!

Мірилом нашого заангажування в заняття спортом має бути гармонія душі і тіла, на тлі якої визначатимемо кількість часу та способи заняття спортом.

Тому правильно організований час життя, це час, в якому людина всебічно зазнає переміни та розвитку і тоді відчуває, що тіло та його здоров'я не є чимось зайвим в її духовному, людському бутті, а, навпаки, відповідально ставиться до всього, що є Божим даром.

«Фізична культура має вести до культури духовної...» //СЛОВО № 2 (50) 2012, с.38-40